

KONINKLIJKE KYNOLOGISCHE UNIE SINT-HUBERTUS

A. Giraudlaan, 98, Brussel.

Stichtend lid “Fédération Cynologique Internationale”.

F.C.I.-STANDAARD Nr. 84 / 22.06.2001 / Nederlands

SINT-HUBERTUSHOND (Chien de Saint-Hubert)

(Bloodhound)

Nederlandse tekst: Dr. R. Pollet.

LAND VAN HERKOMST: België.

PUBLICATIEDATUM VAN GELDIGE ORIGINELE STANDAARD:
13.03.2001

GEBRUIK: lopende hond voor de jacht op groot wild, diensthond voor speurwerk en gezinshond. Hij was en hij blijft nog altijd een jachthond, maar is door zijn opmerkelijk reukvermogen in eerste instantie een speurhond die veelvuldig gebruikt wordt, zowel voor het opsporen van aangeschoten wild, zoals in de zweetspoorproef, als voor het opsporen van zoekgeraakte mensen tijdens politieacties.

Door zijn functionele bouw heeft de Sint-Hubertushond een groot uithoudingsvermogen en hij beschikt daarenboven over een uitzonderlijke speurzin, wat hem toelaat om zonder moeite over een grote afstand en op moeilijke terreinen een spoor te volgen.

GROEPSINDELING F.C.I.: Groep 6: Lopende honden, zweethonden en aanverwante rassen.

Sectie1.1: Grote lopende honden.

Met werkproef.

KORTE GESCHIEDENIS VAN HET RAS

Grote lopende hond (drijfhond) en speurhond bij uitstek, met afstamming die ver teruggaat in de geschiedenis. Hij is sinds eeuwen bekend en gewaardeerd voor zijn uitzonderlijke speurzin en zijn goede geschiktheid voor de jacht.

Hij werd in de Ardennen door de monniken van de Sint-Hubertusabdij gefokt. Hij zou afstammen van de zwarte of zwart-bruine drijfhonden die in de 7^e eeuw door de monnik Hubertus voor de jacht werden gebruikt. Hubertus werd later bisschop benoemd en heilig verklaard en hij werd de patroon van de jagers.

De verspreiding in de Ardennen van deze grote lopende honden is te verklaren door de aanwezigheid van groot wild dat een onderkomen vond in de uitgestrekte wouden van deze streek. De Sint-Hubertushonden werden geroemd om hun robuustheid en hun uithoudingsvermogen, vooral bij de drijfjacht op everzwijnen.

De eerste Sint-Hubertushonden waren zwart, maar later ook zwart-bruin. In de elfde eeuw werden deze honden door Willem de Veroveraar in Engeland ingevoerd. In die tijd werden er ook nog honden ingevoerd van hetzelfde type maar met een geheel witte vacht, die 'Talbothonden' werden genoemd.

Met de ingevoerde honden werd in Engeland verder gefokt. De uit de Sint-Hubertushonden gefokte nakomelingen kregen er de naam 'bloodhound' (bloedhond), een afleiding van 'blooded hound', wat betekent een 'hound van zuiver bloed' en dus raszuiver.

Later ontwikkelde het ras zich eveneens verder in de Verenigde Staten. Vooral in de Zuidelijke Staten werden deze honden ingezet om ontsnapte slaven op te sporen.

ALGEMEEN VOORKOMEN: een grote, massieve jacht- en speurhond, de krachtigste van alle lopende honden. Zijn belijning is harmonisch en hij heeft een krachtig beendergestel, een goede spierontwikkeling en veel substantie, maar zonder indruk van plompheid. Hij is gestrekt van bouw, inschrijfbaar in een rechthoek. Het totaalbeeld is imponerend en adellijk. Zijn houding is plechtstatig. Het hoofd en de hals vallen op door een overvloedige, soepele en dunne huid, die in diepe plooien neerhangt. Zijn gangen zijn indrukwekkend, eerder langzaam en enigszins rollend, maar soepel, elastisch en vrij.

Geen enkel raskenmerk mag zodanig overdreven zijn dat de harmonie van het geheel verbroken wordt, het uiterlijk te grof wordt en nog minder dat hierdoor de gezondheid of het welzijn van de hond worden geschaad. Als mogelijke overdrijvingen kunnen worden vermeld: te diepliggende of te kleine ogen; open oogleden; overdreven overvloedige en losse huid, met te veel en te diepe plooien; te veel keelhuid; te smal hoofd. Te grote honden, met een te zwaar en te massaal lichaam, zijn evenmin gewenst, daar dit nadelig is voor hun gebruikswaarde.

BELANGRIJKE VERHOUDINGEN:

- Lichaamslengte/schofthoogte: 10/9.
- Borstdiepte/schofthoogte: 1/2.
- Hoofdlengte/lichaamslengte: 3/7.
- Snuitlengte/hoofdlengte: 1/2.

GEDRAG / KARAKTER: zacht, rustig, vriendelijk en sociaal ten opzichte van mensen. Bijzonder aanhankelijk aan zijn meester. Verdraagzaam met zijn kennelgenoten en andere huisdieren. Hij is eerder gereserveerd en eigenzinnig. Is even gevoelig voor waardering als voor bestraffing. Is nooit agressief. Heeft een zwaar stemgeluid, maar is geen blaffer.

HOOFD: het imponerende en majestueuze hoofd vertoont veel adel en is het meest kenmerkend voor het ras. Het is diep, maar smal in verhouding tot de hoofdlengte en lang in verhouding tot de lichaamslengte. De beenderstructuur is goed zichtbaar. De zijanten zijn vlak en het profiel is vierkant. De neusrug is duidelijk evenwijdig aan de verlengde bovenlijn van de schedel. De overvloedige en dunne huid vormt op het voorhoofd en de wangen diepe rimpels en plooien, die naar beneden hangen wanneer het hoofd laag wordt gedragen en die worden voortgezet in de plooien van de sterk ontwikkelde keelhuid. De huid is minder overvloedig bij de teven.

SCHADELGEDEELTE: de schedel is diep, lang, eerder smal en met vlakke zijanten. De wenkbrauwbogen steken weinig vooruit, alhoewel dit zo kan lijken. De jachtknobbel is sterk ontwikkeld en steekt duidelijk uit.

Stop: weinig gemarkeerd.

SNUITGEDEELTE:

Neus: zwart of kastanjebruin; altijd zwart bij de zwart met bruin honden. De neus is breed en goed ontwikkeld en de neusgaten goed geopend.

Snuit: even lang als de schedel, diep, breed bij de neusgaten en over de hele lengte even breed. De neusrug is ofwel recht, ofwel iets omhoog wolvend (lichte ramsneus).

Lippen: zeer lang en slap; boven de onderlippen hangende bovenlippen, die vooraan een rechte hoek vormen met de neusrug, zodat de snuit een vierkant profiel krijgt. Achteraan, naar de mondhoeken toe, worden het diepe hanglippen (minder uitgesproken bij teven), die ongemerkt overgaan in de overvloedige keelhuid. De rand van de bovenlippen hangt ongeveer 5 cm dieper dan de onderkaak. De lipranden zijn goed gepigmenteerd, naargelang de kleur van de neus zwart of kastanjebruin.

Kaken/tanden: volledig en correct 'schaargebit'; sterke, witte tanden, regelmatig ingeplant in de goed ontwikkelde kaakbeenderen; een 'tanggebit' wordt getolereerd.

Wangen: ingevallen en mager, vooral onder de ogen.

Ogen: donkerbruin of hazelnootkleurig, lichter van tint (amberkleurig) bij honden zonder zwart zadel of mantel. Ogen middelgroot, ovaal, niet tranend, noch uitpuilend, noch diep in de oogkas liggend, met iris volledig zichtbaar. Oogleden zonder onregelmatigheid in hun omtrek, die normaal aan de oogbol aansluiten; iets uitzakkende onderste oogleden, met bijgevolg wat zichtbaar bindvlies, worden nochtans getolereerd. De wimpers mogen in geen geval de ogen raken en hinderen. De expressie is zacht, vriendelijk en waardig, de blik iets melancholisch.

Oren: dun en soepel, bedekt met kort, fijn, fluweelzacht aanvoelend haar; oorschelpen zeer lang, wanneer over de neusrug gelegd tot minstens voorbij de neuspunt reikend; oren zeer laag aangezet, op ooghoogte of lager, opzij van het hoofd, sierlijk geplooid neerhangend, binnenwaarts en naar achteren gedraaid (kurkentrekkeroren).

HALS: lang, zodat de hond een spoor kan volgen met de neus tegen de grond; krachtig bespierd; de keelhuid is los en extreem ontwikkeld, met dubbele wammen, maar dit is minder uitgesproken bij teven.

ROMP:

De boven- en de onderbelijning verlopen bijna evenwijdig.

Schoft: licht gemarkeerd.

Rug: recht, breed, lang en stevig.

Lenden: breed, sterk, kort, zeer licht gewelfd.

Kruis: goed gespierd, bijna horizontaal, nooit afvallend, goed breed en tamelijk lang.

Borst: ovaalvormig, breed, diep, duidelijk een kiel vormend tussen de voorbenen; borstkas voldoende lang; voorborst en boegpunt goed uitkomend; ribben goed gewelfd, noch vlak, noch tonvormig.

Onderbelijning en buik: onderlijn haast horizontaal verlopend; onderborst goed diep; goed gevulde, brede en diepe flanken; buik slechts zeer licht opgetrokken.

STAART: lang, krachtig, dik, hoog aangezet, in het verlengde van de ruglijn, naar het uiteinde toe geleidelijk versmallend; in sabelvorm gedragen; wanneer in actie, sierlijk boven de ruglijn gebogen, nooit opgerold of zijdelings afwijkend; is onderaan bedekt met grover haar, ongeveer 5 cm lang, dat naar het uiteinde toe geleidelijk korter wordt.

LEDEMATEN

VOORSTE LEDEMATEN:

Totaalbeeld: goed bespierd; voorbenen krachtig, recht en volkomen parallel.

Schouder: lang, goed schuinliggend, goed bespierd maar niet beladen.

Oppeerarm: lang, schuin en een goede hoeking vormend met de schouder.

Elleboog: goed aanliggend, noch afstaand, noch aangedrukt.

Onderarm: recht, krachtig en rond bot.

Pols: stevig.

Voormiddenvoet: robuust, in vooraanzicht loodrecht, van terzijde gezien licht naar voren hellend.

Voorvoet: compact, zeer stevig; noch naar binnen, noch naar buiten gekeerd; de tenen goed omhoog gewelfd, goed knokkelig en gesloten (kattenvoeten); dikke, stevige voetzolen; korte, krachtige nagels.

ACHTERSTE LEDEMATEN:

Totaalbeeld: stevig, sterk bespierd, in harmonie met de voorste ledematen; gezien van achteren volkomen parallel, noch eng, noch breed.

Dij: van goede lengte en krachtig bespierd.

Knie: goed gehoekt; noch naar binnen, noch naar buiten gekeerd.

Onderschenkel: voldoende lang en sterk bespierd.

Sprong: stevig, laag bij de grond en goed gehoekt.

Achtermiddenvoet: sterk en kort.

Achtervoet: zoals de voorvoet.

GANGWERK: de beoordeling van de bij de Sint-Hubertushond zeer typische gangen is uiterst belangrijk. Bij de normale gang, de draf, is de beweging regelmatig, met afgemeten passen, verend en vrij, meer terreinbestrijkend dan bij elke andere drijfhand, en, wat een typisch kenmerk is, al rollend, maar zonder scheef te lopen. De achterbenen zwaaien goed naar achteren, er is een goede achterhandstuwing, de paswijdte van de voor- en de achterbenen is gelijk en de bovenbelijning blijft horizontaal. De ledematen bewegen parallel, maar de voeten komen dicht bij elkaar bij hogere snelheid. De staart wordt sabelvormig omhoog gedragen, zonder dat de buiging al te uitgesproken wordt. De Sint-Hubertushond moet in staat zijn om geruime tijd te blijven draven, zonder tekenen van vermoeidheid te vertonen.

HUID: over het hele lichaam soepel, los en elastisch. De dunne, zeer losse en overvloedige huid op het hoofd is zeer kenmerkend. Op het voorhoofd en de zijkanten van de snuit vormt de huid naar beneden hangende plooien, die nog duidelijker merkbaar zijn wanneer het hoofd laag wordt gedragen. Te sterke rimpeling en plooivorming op het voorhoofd en de wenkbrauwbogen mogen nochtans nooit nadelig zijn voor de ogen. Huidplooien op het lichaam door een te ruime huid zijn niet gewenst.

VACHT

VACHTSOORT: de vlak aanliggende vacht op het lichaam is kort, dicht, tamelijk hard en weerbestendig. Op het hoofd en de oren is het haar zeer kort en het voelt zacht aan. De onderzijde van de staart is bedekt met iets langere en ruwere haren.

VACHTKLEUR: er worden drie vachtkleuren onderscheiden: de tweekleuren ‘zwart met bruin’ (‘black and tan’) en ‘leverkleur met bruin’ (‘liver and tan’), en de eenkleur ‘rood’ (‘red’). Bij de zwart met bruin honden varieert de mate van zwart, naargelang het een mantel of een zadel betreft. Een mantelhond is overwegend zwart: het (roest)bruin of de brand bevindt zich enkel op de snuit, de wangen, boven de ogen, op de voorborst, de ledematen en rondom de anus. Een zadelhond vertoont meer uitgebreide brand, daar het zwart min of meer begrensd blijft tot het ruggedeelte. Dezelfde kleurpatronen komen voor bij de tweekleur leverkleur met bruin. De kleuren komen niet altijd goed tot uiting en de kleurbegrenzing is niet altijd scherp. In de donkere gedeelten verspreid kunnen lichtere of daskleurige haren voorkomen. Een dergelijke vermenging van verschillend gekleurde haren is toegestaan. Bij de eenkleur rood kan het rood variëren van licht tot donker rood. Een uitgewassen kleur van het bruin (brand) bij de tweekleurigen of van het rood bij de eenkleurigen is ongewenst. Een weinig wit op de voorborst, de tenen en de staartpunt wordt getolereerd, maar is niet gewenst.

GROOTTE EN GEWICHT:

Schofthoogte: de ideale hoogte is - 68 cm voor de reuen,
- 62 cm voor de teven.

Toleranties: 4 cm naar beneden of naar boven.

Gewicht: - reuen ongeveer 46-54 kg,
- teven ongeveer 40-48 kg.

Schofthoogte en gewicht moeten harmoniëren.

FOUTEN: Elke afwijking van het bovengenoemde moet als een fout beschouwd worden, die bestraft wordt naargelang de ernst ervan.

- Algemeen voorkomen: plomp; weinig substantie; licht van bot; hoog- of laagbenig; eerder vierkant dan rechthoekig van bouw; gebrek aan adel.
- Hoofd: brede en omvangrijke of overdreven smalle schedel; wijkend voorhoofd; te sterk naar voren hangende voorhoofdshuid; jachtknobbel weinig geprononceerd; te duidelijke stop; concave neusrug; korte of ondiepe snuit; te weinig afhangende bovenlippen.
- Neusspiegel en lippen: pigmentverlies.
- Gebit: ontbreken van tanden.
- Ogen: te klein, te diep in de oogkassen; te sterk uitgezakt onderste ooglid, te veel zichtbaar bindvlies.
- Oren: te kort, te dik, boven ooghoogte aangezet, te veel tegen het hoofd aanliggend of te vlak.
- Hals: kort; tenger; met weinig keelhuid.
- Romp: kort of te lang; weinig diepe borst; voorborst weinig uitkomend van opzij bekeken; ribben vlak of tonvormig; rug zwak of gewelfd; kruis overbouwd of afvallend; buik te opgetrokken.
- Staart: laag aangezet; eekhoorn-, ring-, krul-, knik- of gebroken staart; een haak vormend of afbuigend.
- Ledematen: te weinig of te veel gehoekt; korte opperarm; slechte standen gezien van opzij (b.v. te schuine voormiddenvoeten of zwakke polsen), van voren (b.v. naar binnen of naar buiten gekeerde voetenstand, gebogen onderarmen, uitgedraaide ellebogen, enz.) of van achteren (b.v. achterbenen nauw, breed of tonvormig, hakkeneng of hakkenwijd, enz.); spreid-, hazen- of platvoeten.
- Gangwerk: beweging nauw, breed; kruisen of scheef lopen; gebonden gangen of steltgang; weinig stuwring, slechte rugoverbrenging.

- Vachtkleur: lichte of uitgewassen kleuren.
- Karakter: onzeker of zenuwachtig.

DISKWALIFICERENDE FOUTEN:

- Karakter: agressieve of te angstige honden.
- Algemeen voorkomen: afwezigheid van rastype.
- Gebit: onder- of bovenvoorbeet; kruisgebit; scheve bek.
- Neusspiegel en lippen: sterk gedepigmenteerd of roze gekleurd; anderskleurig dan zwart bij 'zwart met brand' honden; anderskleurig dan (kastanje)bruin of zwart bij honden zonder zwart zadel of zwarte mantel.
- Ogen: lichtgeel (roofvogeloog).
- Vachtkleur: alle kleuren die niet overeenstemmen met wat is beschreven: te uitgebreide witte aftekeningen, zoals wit dat reikt tot aan de polsen of de sprongen, of te uitgebreid wit op de voorborst; witte vlekken elders dan op de voorborst, de tenen en de staartpunt, zoals een witte snuit, een witte bles, enz.
- Schofthoogte: buiten de toleranties.
- Een hond die eender welk teken van lichamelijke anomalie vertoont moet gediskwalificeerd worden.

N.B.: De reuen moeten twee normale testikels hebben die volledig in het scrotum zijn ingedaald.